

[PLENICIEL *sb m*

Tekst nie oznacza é; w formach zależnych drugie e prawdopodobnie jasne (tak w -ciel-).

pl N pleniecie. *◇ G* pleniciel(o)w. *◇ I* plenicielmi.

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w.

Ten, kto uprowadza w niewolę [czyj]: Gdy zgrzeŝą tobie [...] / y rozgniewaŝ się ná nie / że ie daŝ przed nieprzyaćiele y poplenia ie plenićiele [*captivas ducentes*] ich do ziemie nieprzyaćielŝkiey *BudBib 3.Reg 8/46 (Linde)*; że im daŝ miłofierdzie v plenićielow ich [*coram eis qui captivos duxerunt*] / że ŝe zmiłuią nád nimi. (*marg*) Wł. y daŝ ie miłofierdziam przed plenićielmi ich. *BudBib 3.Reg 8/50.*

Synonimy: ludzikrajca, plandrownik, uwodziciel.

KW